

Το Barikat δίνει το λόγο στους διωκόμενους διοικητικούς υπαλλήλους

Συνέντευξη: Barikat

Με αφορμή την δίκη των 14 διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ για τη συμμετοχή τους στην απεργία που κρίθηκε παράνομη στα πλαίσια του αγώνα που έδωσαν ενάντια στις απολύσεις και τις διαθεσιμότητες, το barikat δίνει το λόγο στη Κωνσταντίνα Σπυροπούλου, Διοικητικό Υπάλληλο του ΕΚΠΑ και μέλος του ΔΣ του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού.

1. Παραθέστε μας ένα σύντομο ιστορικό. Οι απεργίες των διοικητικών υπαλλήλων γιατί ξεκίνησαν και ποια ήταν τα αιτήματα των απεργών;

Η απεργία των διοικητικών υπαλλήλων στα ΑΕΙ ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο του 2013, καθώς στο πλαίσιο εφαρμογής του μνημονίου, ήρθε προς υλοποίηση το μέτρο της διαθεσιμότητας στο δημόσιο. Στα Πανεπιστήμια η εφαρμογή του μέτρου αυτού αποδείχθηκε πολύ σκληρή, καθώς τα ποσοστά των εργαζομένων που έβγαιναν σε διαθεσιμότητα ήταν πολύ υψηλά, αφού σύμφωνα με κάποιους δείκτες αξιολόγησης που υποτίθεται πως υπήρξαν από το Υπουργείο Παιδείας, πλεόναζαν συνολικά 1165 διοικητικοί υπάλληλοι προερχόμενοι από 8 συνολικά ΑΕΙ της χώρας, 399 εκ των οποίων προέρχονταν από το Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Έτσι τον Σεπτέμβριο του 2013 ξεκίνησε ένας απεργιακός αγώνας που κράτησε 3,5 μήνες με βασικό αίτημα την άρση του μέτρου της διαθεσιμότητας, ουσιαστικά ένας απεργιακός αγώνας ενάντια στις απολύσεις. Ήταν μια απεργία που άσκησε ασφυκτικές πιέσεις στην τότε συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, εξαιτίας των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών που ανέπτυξε το διάστημα εκείνο, τα βασικότερα εκ των οποίων ήταν η διάρκειά της, η αμεσοδημοκρατική της οργάνωση, μαζικότητά της και η σύνδεσή της με άλλους κλάδους που μάχονταν επίσης την περίοδο εκείνη το μέτρο κατά των απολύσεων. Ήταν τελικά μια νικηφόρα απεργία, καθώς σήμερα δύο χρόνια μετά, καμία απόλυση δεν έχει υλοποιηθεί και όλοι οι εργαζόμενοι έχουν επιστρέψει στην εργασία τους.

2. Με ποια αιτιολογία σας ασκήθηκε δίωξη και τι σηματοδοτεί αυτή η δίωξη για τους συνδικαλιστικούς αγώνες;

Η δίωξη που μας ασκήθηκε, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, αφορά την παραβίαση δικαστικής απόφασης, αφού με πρόθεση δεν συμμορφωθήκαμε σε δικαστική απόφαση που κήρυξε την 48ωρη απεργία της 25ης και 26ης Νοεμβρίου 2013 παράνομη, καθώς επίσης και ότι απείχαμε από τα υπηρεσιακά μας καθήκοντα, συμπαρασύροντας στην αποχή αυτή και την πλειονότητα των διοικητικών υπαλλήλων, μελών του Συλλόγου μας. Εδώ θα ήθελα να διευκρινίσω ότι η συγκεκριμένη 48ωρη απεργία πήγε στο δικαστήριο την 25η Νοεμβρίου, κρίθηκε μεν παράνομη για τυπικούς λόγους, η δε κοινοποίηση της δικαστικής απόφασης επιδόθηκε στα γραφεία του Συλλόγου περίπου στις 6 το απόγευμα της ίδιας ημέρας, δηλαδή μετά το πέρας της απεργίας για την ημέρα εκείνη. Την 26η Νοεμβρίου είχε προκηρυχθεί 24ωρη απεργία από την ΑΔΕΔΥ, επομένως οι απεργοί είχαν την κάλυψη του ανώτερου συνδικαλιστικού τους οργάνου. Είναι λοιπόν προφανές ότι το κατηγορητήριο είναι έωλο και πρόκειται καθαρά για πολιτική και συνδικαλιστική δίωξη, που μοναδικό στόχο έχει να τρομοκρατήσει το εργατικό κίνημα, να ποινικοποιήσει οποιαδήποτε μορφή αγώνα, να υπονομεύσει ανοιχτά την ελεύθερη και δημοκρατική λειτουργία των σωματείων μας και το δικαίωμά μας στην αντίσταση και τον αγώνα ενάντια σε παλαιά και νέα μνημόνια. Να σημειώσω εδώ, πως η πλειοψηφία των συναδέλφων που διωκόμαστε από το ΕΚΠΑ, έχουμε την ιδιότητα των μελών του Προεδρείου των Γ.Σ. και πως δεν είναι η πρώτη

φορά που συμβαίνει αυτό, καθώς από τον Νοέμβριο του 2013 κάποιος εξ' υμών καλούμαστε συστηματικά στην Ασφάλεια, στην Εισαγγελία και τώρα στο δικαστήριο, προκειμένου να δώσουμε εξηγήσεις για την δράση μας την περίοδο της απεργίας. Εν κατακλείδι, οι διώξεις αυτές είναι μέρος του αυταρχισμού και της καταστολής απέναντι σε όσους διεκδικούν και αγωνίζονται και αποτελούν βασικό κομμάτι του «κράτους έκτακτης ανάγκης» που έχει συγκροτηθεί, προκειμένου να εφαρμοστούν με κάθε τρόπο οι μνημονιακές πολιτικές και να παραδειγματιστούν οι εργαζόμενοι, ώστε να εμποδιστούν στο μέλλον απεργίες, διαδηλώσεις και άλλες μορφές συλλογικών αγώνων. Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς απαντάμε ότι η τρομοκρατία δεν θα περάσει και ότι θα υπερασπιστούμε μέχρι τέλους το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά μας στην απεργία, στη συνδικαλιστική δράση και στην ελεύθερη έκφραση γνώμης μέσα από τα συλλογικά μας όργανα.

3. Τι έχει αλλάξει από το 2013 στο επίπεδο των εργασιακών σχέσεων για τους διοικητικούς υπαλλήλους των ελληνικών πανεπιστημίων και τει;

Οι επιπτώσεις του μέτρου της διαθεσιμότητας που επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί το 2013 είναι ακόμα και σήμερα εμφανείς, παρά το γεγονός ότι με τους αγώνες μας καταφέραμε να το ανατρέψουμε στη πράξη. Το μέτρο αυτό που οδηγούσε σε οριζόντιες απολύσεις στηρίχτηκε σε ένα επίπλαστο σύστημα μοριοδότησης, το οποίο δεν αντιστοιχούσε σε πραγματικά δεδομένα, για λόγους που δεν οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στους ίδιους τους εργαζόμενους, αλλά και στην προχειρότητα και την αυθαιρεσία που στήθηκε όλη αυτή η ιστορία. Η κατάσταση αυτή, λοιπόν, σκόρπισε στους εργασιακούς χώρους των δύο μεγαλύτερων πανεπιστημίων της χώρας ένα κλίμα καχυποψίας και κανιβαλισμού, το οποίο ακόμα και σήμερα δεν έχει καταστεί εφικτό να εξαλειφθεί. Στις επιπτώσεις της διαθεσιμότητας θα πρέπει επίσης να προστεθεί η ανισοκατανομή του προσωπικού που στελεχώνει σήμερα τις διοικητικές υπηρεσίες μετά και τη επιστροφή των εργαζομένων που τελούσαν υπό διαθεσιμότητα, καθώς δεν έχει γίνει καμία σοβαρή προσπάθεια κατανομής με εξορθολογιστικό χαρακτήρα, παρά μόνο «βίαιες» εσωτερικές μετακινήσεις προσωπικού, χωρίς να το έχουν ζητήσει οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και χωρίς να διευκρινίζεται ο λόγος για τον οποίο αυτές λαμβάνουν χώρα. Υπάρχουν βέβαια και κοινωνικο-οικονομικές προεκτάσεις του μέτρου αυτού, καθώς η διαθεσιμότητα απείλησε με οικονομικό αφανισμό, τόσο μεμονωμένα άτομα, αλλά και ολόκληρες οικογένειες με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Εν τέλει, είναι χαρακτηριστική η αίσθηση του «αναλώσιμου» που έχει δημιουργήσει η πολιτεία, αλλά και η διοίκηση του πανεπιστημίου προς όλους εμάς τους εργαζόμενους, με το σκεπτικό πως όσα συνέβησαν δύο χρόνια πριν, θα μπορούσαν εύκολα να ξανασυμβούν και γι' αυτό θα πρέπει να υποταχθούμε στην λογική και την τακτική που μας επιβάλλεται από τη διοίκηση.

4. Ως εργαζόμενη σε ελληνικό πανεπιστήμιο, τι προοπτικές θεωρείτε ότι έχουν τα ελληνικά πανεπιστήμια ;

Δυστυχώς οι προοπτικές για τα ελληνικά πανεπιστήμια είναι άμεσα εξαρτημένες από την μνημονιακή πολιτική που ακολουθείται τα τελευταία χρόνια. Το ελληνικό πανεπιστήμιο βρίσκεται στο στόχαστρο και επιχειρείται με βίαιο τρόπο η εξάλειψη του δημόσιου χαρακτήρα του, μέσα από μια σειρά ενεργειών του κράτους, αλλά και της ίδιας της διοίκησης του πανεπιστημίου, οι οποίες οδηγούν στην ιδιωτικοποίησή του. Το κόστος λειτουργίας του, ελλείψει χρηματοδότησης, μετακυλύεται στους φοιτητές και τους γονείς τους, κοινωνικές ομάδες οι οποίες ήδη πλήττονται βάναισα από τη περικοπή μισθών, την ανεργία, την αυξημένη φορολόγηση κ.λ.π. Οι ίδιοι οι φοιτητές έχουν ήδη αρχίσει και στερούνται δωρεάν παροχών που απολάμβαναν και δεν μοιάζει πολύ μακρινή η προσπάθεια

επιβολής διδάκτρων, καθώς όσο θα μειώνεται η κρατική επιχορήγηση, θα ενισχύεται η άποψη ότι τα δίδακτρα και η εξοικονόμηση ιδίων πόρων, προκειμένου να λειτουργήσουν τα πανεπιστήμια είναι επιβεβλημένα. Είναι, λοιπόν, πασίδηλο ότι η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει σήμερα το ελληνικό πανεπιστήμιο οφείλεται στα δεινά που έχουν επιφέρει οι μνημονιακές πολιτικές που εφαρμόζονται στη χώρα τα τελευταία χρόνια. Η δική μας στάση απέναντι σε αυτό, δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο, παρά ο διαρκής αγώνας και η σύνδεσή του με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας που μάχονται για τον ίδιο σκοπό. Έτσι θα μπορέσουμε να διαφυλάξουμε τον δημόσιο χαρακτήρα του ελληνικού πανεπιστημίου και να κρατήσουμε έτσι ζωντανό το αίτημα για δωρεάν και δημόσια παιδεία.